

ΟΙ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΟΙ ΕΙΝΑΙ ΚΡΗΤΙΚΟΙ

Πληθώρα ἀρχαίων καὶ νεωτέρων μαρτυριῶν καὶ ἱστορικῶν στοιχείων

«Ἐμεῖς οἱ Παλαιστίνιοι καταγόμαστε ἀπὸ τὴν Κρήτη. Φύγαμε ἀπὸ τὴν Κρήτη καὶ πήγαμε στὴν Παλαιστίνη. Ξαναγυρίσαμε στὴν Κρήτη καὶ ξαναφύγαμε ἀπὸ τὴν Κρήτη καὶ ξαναπήγαμε καὶ ἐγκατασταθήκαμε μονίμως στὴν Παλαιστίνη...»

Γιασέρ Ἀραφάτ, Ἀθήνα, 15 Δεκεμβρίου 1981¹

Τὸ ζήτημα τῆς καταγωγῆς τοῦ σύγχρονου παλαιστινιακοῦ ἔθνους ἔχει ἀπασχολήσει κατὰ καιροὺς πλῆθος ἐρευνητῶν. Οἱ ἴδιοι, ἀραβόφωνοι ὄντες καὶ στὴν πλειοψηφία τους μουσουλμᾶνοι στὸ θρησκευμα μὲ μεγάλο ποσοστὸ ὀρθοδόξων μεταξύ τους, εἴθισται νὰ θεωροῦνται «ἀραβικός» λαός. Ὡστόσο σήμερα πλέον ἡ συντριπτικὴ πλειονότητα τῶν εἰδικῶν ἐπιστημόνων συμφωνοῦν, ὅτι του-

1. Ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ λόγο τοῦ Παλαιστίνιου προέδρου στὸ ξενοδοχεῖο «Μεγάλη Βρετανία» τῆς Ἀθήνας κατὰ τὴν τελετὴ ἀνακήρυξῆς του σὲ ἐπίτιμο δημότη τῶν Ἀθηνῶν ἀπὸ τὸν τότε δήμαρχο τῆς πρωτεύουσας Δημήτρη Μπέη καὶ τὸ δημοτικὸ συμβούλιο τῆς πόλης.

Ἡ ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΤΗΣ ΚΟΙΛΑΔΑΣ ΗΛΑ

Ἡ ἐξάπλωση τοῦ Ἑβραϊκοῦ Πνεύματος ὑπῆρξε μακροαίωνα ἐπιχείρηση, τῆς ὁποίας ὁ σχεδιασμός χάνεται στὰ δάθη τοῦ παρελθόντος καὶ οἱ διάφορες φάσεις τῆς ἐξελλίσσονται καὶ ὀλοκληρώνονται μέσα σὲ χρονικὰ διαστήματα ἀπροσδιόριστης διάρκειας. Σήμερα μπορούμε νὰ δοῦμε, μὲ τὴν ἀνεση ποὺ μᾶς παρέχει ἡ προοπτικὴ τοῦ χρόνου, πῶς μία ὀλιγάνθρωπη φυλὴ τῆς ἐρήμου, χωρὶς κανένα πολιτισμὸ καὶ μὲ πρωτόγονη γλῶσσα κατέκτησε σὲ πρῶτο στάδιο θρησκευτικὰ ἄλλα καὶ μάλιστα πολιτισμένα ἔθνη μὲ τὸ ὄπλο τοῦ δόγματος – ὄπλο καθαρὰ ἐβραϊκὸ, καθαρὰ ἐξουσιαστικὸ καὶ ἄγνωστο στὴν ὑπόλοιπη ἀνθρωπότητα – καὶ πῶς ἀργότερα, ὅταν ἡ κυριαρχία τοῦ θρησκευτικοῦ δογματισμοῦ ἄρχισε νὰ κλονίζεται, ἡ ἐξουσιαστικὴ τακτικὴ καὶ στρατηγικὴ τῆς Σιών ἀνανεώθηκε καὶ ἀντικαταστάθηκε ἀπὸ τὴν καθιέρωση τοῦ πολιτικοκοινωνικοῦ δογματισμοῦ, δηλαδή τῶν νεώτερων ἐβραιογενῶν ἀστοκαπιταλομαρξιστικῶν ἀντιλήψεων, πάνω στίς ὁποῖες στηρίζεται ἡ κατεστημένη τάξη τοῦ οἰκονομικοῦ καὶ τῆς **Ratio**, ποὺ ἰσχύει στὸν σύγχρονο κόσμο.

Ἄλλὰ αὐτὰ ποὺ ἐμεῖς διαπιστώνουμε ἐκ τῶν ὑστέρων, δηλαδή τὴν εὐελξία καὶ συνωμοτικότητα τῶν μεθόδων μὲ τίς ὁποῖες ὁ «περιούσιος λαός» αἰχμαλωτίζει καὶ ὑποδουλώνει πνευματικὰ

λάχιστον οἱ ἀρχαῖοι Παλαιστῖνοι, οἱ Φιλισταῖοι, ἦταν κρητικῆς καταγωγῆς Πελαγοί, οἱ ὁποῖοι σὲ πανάρχαια ἐποχὴ ἀποίκισαν τὶς ἀκτὲς τῆς Μέσης Ἀνατολῆς.

Ἄλλὰ καὶ στοὺς αἰῶνες ποὺ ἀκολούθησαν ἡ ἑλληνικὴ παρουσία στὴν περιοχὴ ἐνισχύθηκε σημαντικὰ ἰδίως κατὰ τὰ ἑλληνιστικὰ χρόνια, ὅταν ὁ ἑλληνικὸς πληθυσμὸς τῆς Παλαιστίνης ἔφθασε νὰ εἶναι τὸ κυρίαρχο στοιχεῖο τῆς περιοχῆς. Αὐτοὶ οἱ πληθυσμοί, πελασγικοὶ καὶ ἑλληνικοί, ἄρχισαν νὰ φθίνουν στὰ πρῶτα χρόνια τοῦ μεσαίωνα ἐξαιτίας τοῦ βίαιου ἐκχριστιανισμοῦ τους ἀπὸ τὸ ρωμαιοχριστιανικὸ κράτος. Ἡ Ἑλληνικὴ Γλῶσσα ἔπαψε νὰ μιλιέται ἰδίως μετὰ τὴν ἐξάπλωση τοῦ Ἰσλάμ καὶ τὴν ἐθελούσια προσχώρηση τῶν λαῶν αὐτῶν στὴ νέα θρησκεία, σὲ μία ἀπέλπιδα προσπάθεια νὰ ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὴ ρωμαιοχριστιανικὴ καταπίεση.

Σήμερα μετὰ δεβαιότητος, μποροῦμε νὰ ἰσχυριστοῦμε ὅτι ἂν καὶ ἡ ἑλληνικὴ συνείδηση σὲ συντριπτικὸ βαθμὸ ἔχει χαθῆ, διατηρεῖται ὅμως ἡ θολὴ ἀνάμνηση τῆς αἰγαιακῆς συγγένειας, ἐνῶ ἡ παλαιστινιακὴ διανόηση ἔχει ἐπαναφέρει τὸ ζήτημα τῆς κρητικῆς-πελασγικῆς-ἑλληνικῆς καταγωγῆς ὄχι μόνο γιὰ λόγους αὐτογνωσίας τῶν ἰδίων τῶν Παλαιστίνων ἀλλὰ καὶ σὲ μία προσπάθεια γεφύρωσης τοῦ λαοῦ αὐτοῦ μετὰ τὴ Δύση, μὲ τρόπο τέτοιο ὅμως ποὺ νὰ μὴ διαρρηγνύονται καὶ οἱ ἕτερες συγγένειες μετὰ τὸν Ἀραβικὸ Κόσμο.

Βεβαίως τὸ ζήτημα τῆς καταγωγῆς τοῦ παλαιστινιακοῦ ἔθνους, ποὺ θὰ ἐξετάσουμε παρακάτω, δὲν πρέπει νὰ θεωρηθῆ ὡς μία προσπάθεια νὰ δικαιολογήσῃ τοὺς φανατικὸς ἰσλαμιστὲς ποὺ δροῦν στοὺς κόλπους τοῦ λαοῦ αὐτοῦ, οἱ ὁποῖοι μὲ μεθόδους καὶ ἰδεοληψίες ἀλλότριες ὡς πρὸς τὴν ἑλληνικὴ κοσμοθέαση ἐπιχειροῦν ὄχι τόσο τὴν

καὶ ἰδεολογικὰ τοὺς ἀνώτερους, ὑπερέχοντες ἀντιπάλους του, οἱ πνευματικοὶ καὶ πολιτικοὶ ἡγέτες τοῦ ἰουδαϊκοῦ ἔθνους εἶχαν ἀντιληφθῆ ὅτι ἀποτελεῖ τὸν μόνο τρόπο, τὸν μοναδικὸ δρόμο ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ ἀκολουθήσουν, γιὰ νὰ ἰκανοποιήσουν τὴν ἐξουσιαστικὴ τους μανία. Καὶ τοῦτο διότι εἶχαν συνειδητοποιήσει, ὅτι ἡ ἐβραϊκὴ φυλὴ θὰ μποροῦσε νὰ ἀναδειχθῆ καὶ νὰ κυριαρχήσῃ φυσικὰ πάνω στὰ ἄλλα ἔθνη τῆς γῆς μόνο διὰ τῆς πανουργίας, τῆς συνωμοτικότητος, τοῦ δόλου καὶ τῆς ἐπιβολῆς.

Ὁ μῦθος τοῦ Δαβὶδ, τοῦ ἀντιπροσωπευτικώτερου καὶ σημαντικώτερου ἡγέτη τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ, τοῦ ἰδρυτῆ τῆς Σιών σὺν πρωτεῦνους καὶ μυστικιστικοῦ συμβόλου τοῦ Ἰσραήλ, ἐνέχει ὅλα τὰ στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα χαρακτηρίζουν τὴν ἐβραϊκὴ σκέψη καὶ προσδιορίζουν τὸν τρόπο δράσεως τοῦ ἐβραϊκοῦ ἔθνους. Ἔς τὸν θυμηθοῦμε, ἀφοῦ ἀναφέρουμε καὶ τὰ προσηγήθῃντα, ποὺ ἀνάγκασαν τοὺς Ἑβραίους νὰ εἰσαγάγουν νέα κριτήρια γιὰ τὴν ἀνάδειξη τῶν ἀρχόντων τους^(α).

Ὁ προφήτης Σαμουὴλ (= πολιτικὸς «ἐγκέφαλος» τοῦ θρησκευτικοπολιτικοῦ κατεστημένου τοῦ Ἰσραήλ) ἀνακοινώνει στὸν βασιλιᾶ Σαούλ, τὸν ὁποῖο ὁ ἴδιος εἶχε χρίσει, ὅτι ὁ **«Κύριος τῶν δυνάμεων»** (= ἡ ἰδέα τῆς ἐβραϊκῆς παγκυριαρχίας) ἐπέλεξε νὰ ἐξοντωθῆ τὸ ἔθνος τῶν Ἀμαληκитῶν, νὰ ἐξολοθρευθῆ **«χωρὶς οἶκο πᾶν ὅτι ἔχουν καὶ νὰ θανατωθῆ καὶ ἄνδρας καὶ γυναῖκα καὶ παιδι καὶ θηλάζον καὶ βοῦς καὶ πρόβατο καὶ κάμηλος καὶ ὄνος»**, διότι ὁ λαὸς αὐτὸς εἶχε ἀντισταθῆ, ὅταν οἱ Ἰουδαῖοι εἰσέβαλαν στὰ ἐδάφη του ἐπιστρέφοντας ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο. Ὁ Σαούλ πράγματι ἐπέτεθε ἀιφνιδιαστικὰ ἐναντίον τῶν Ἀμαληκитῶν, ἐξολόθρευσε **«ἐν στόματι μαχαίρας»** ὄλους τοὺς ἄνδρες καὶ συνέλαβε ζωντανὸ τὸ βασιλιᾶ τους Ἀγάγ, ἀλλὰ **«ἐφείσθη αὐτοῦ»**, ὅπως ἐφείσθη καὶ τῶν καλυτέρων ζῶων.

(α) «Βασιλειῶν Α'», κεφ. ιε', ιστ' καὶ ιζ'.

Ἀνάγλυφη πλάκα ἀπὸ ἐλεφαντόδοντο τοῦ 13ου αἰ. π.Χ. πὸν βρέθηκε τὸ 1937 στὴ Μεγιδδώ, σ' ἓνα ἡμιμπόγειο δωμάτιο, πὸν οἱ ἀρχαιολόγοι ὠνόμασαν «Θησαυρό», ἐνὸς μεγάρου πὸν πιθανῶς ὑπῆρξε ἀνάκτορο. Παριστάνει γοῦπα, μυθικὸ ὄν τῆς μυκηναϊκῆς μυθολογίας, μὲ σῶμα λέοντος καὶ κεφαλὴ καὶ φτερὰ ἀετοῦ. Οἱ ἀρχαιολόγοι τοῦ «Ἀνατολικοῦ Ἰνστιτούτου», πὸν ἀνέσκαψαν τὸ κτίσμα, διχάζονται μεταξὺ τῶν ἐκδοχῶν ὅτι τὸ ἀνάγλυφο κατασκευάσθηκε ἀπὸ Μυκηναῖο ἄποικο καλλιτέχνη τῆς Μεγιδδώ ἢ εἰσήχθη κατ' εὐθείαν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα στὴν πόλη αὐτὴ τῆς Μ. Ἀνατολῆς. Ἐκτὸς τοῦ καθαροῦ μυκηναϊκοῦ μυθολογικοῦ θέματος τοῦ ἔργου καὶ ἡ τεχνοτροπία του εἶναι ἐπίσης καθαρὰ ἑλληνικὴ.

έθνικη ἀποκατάσταση τοῦ παλαιστινιακοῦ λαοῦ ἀλλὰ τὴν ἐπιβολὴ θεοκρατικοῦ καθεστώτος, κινούμενοι ἀπὸ αἷτια φονταμενταλιστικά. Οἱ ἰσλαμικὲς ὀργανώσεις, πού στέλνουν στὸ θάνατο νέους μαχητὲς ὑποσχόμενες μεταθανάτιες ἀπολαύσεις στὸν παράδεισο τοῦ Ἑλλάξ, δὲν μπορεῖ νὰ ἔχουν καμμία σχέση μὲ τὴν Ἑλληνικὴ Σκέψη. Ὁ δρόμος τοῦ μουσουλμάνου «μάρτυρα» εἶναι ἐκ διαμέτρου ἀντίθετος μὲ τὸν ἑλληνικὸ δρόμο τοῦ «ἥρωα».

Π. Διαθήκη: «Οἱ Φιλισταῖοι ἀπόγονοι Κρητῶν ἀποίκων»

Ξεκινώντας ἀπὸ τὶς ἴδιες τὶς ἑβραϊκὲς πηγὲς εἰσπράττουμε τὴ διαβεβαίωση, ὅτι οἱ Φιλισταῖοι εἶναι κρητικῆς καταγωγῆς. Οἱ προφῆτες τῆς «Παλαιᾶς Διαθήκης» ἀναφέρουν: • *«Διὰ τοῦτο τάδε λέγει Κύριος· ἰδοὺ ἐγὼ ἐκτείνω τὴν χεῖρα μου ἐπὶ τοὺς ἄλλοφύλους καὶ ἐξολοθρεύσω Κρητὰς καὶ ἀπολῶ τοὺς καταλοίπους τὴν παρალიάν καὶ ποιῶσω ἐν αὐτοῖς ἐκδικήσεις μεγάλας, καὶ ἐπιγινώσονται, διότι ἐγὼ Κύριος ἐν τῷ δοῦναι τὴν ἐκδίκησίν μου ἐπ' αὐτούς»* [μετ.: «Ὁ Κύριος γιὰ τοῦτο λέγει αὐτά: Κοίταξε, ἐγὼ ἐκτείνω (ἀπλώνω) τὴν τιμωρὸ χεῖρα μου κατὰ τῶν ἄλλοφύλων καὶ θὰ καταστρέψω τοὺς Κρητῆτες καὶ ὅλους τοὺς κατοίκους τῶν παραλίων. Θὰ τιμωρήσω αὐτοὺς σκληρὰ καὶ ἔτσι θὰ μάθουν ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ Κύριος, ὅταν ἐπιφέρω τὴν ἐκδίκησίν μου κατ' αὐτῶν»] («Προφήτης Ἰεζεκιήλ», κε', ιστ' - ιζ').

• *«Διότι Γάζα διηρπασμένη ἔσται, καὶ Ἀσκάλων εἰς ἀφανισμόν, καὶ Ἄζωτος μεσημβρίας ἐκριφῆσεται καὶ Ἀκκαρῶν ἐκριζωθήσεται. Οὐαὶ οἱ κατοικοῦντες τὸ σχοίνισμα τῆς θαλάσσης, πάροικοι Κρητῶν· λόγος Κυρίου ἐφ' ὑμᾶς, Χαναὰν γῆ ἄλλοφύλων, καὶ ἀπολῶ ὑμᾶς ἐκ κατοικίας. Καὶ ἔσται Κρήτη νομὴ ποιμνίων καὶ μάνδρα προσβάτων. Καὶ ἔσται τὸ σχοίνισμα τῆς θαλάσσης τοῖς καταλοίποις οἴκον Ἰούδα· ἐπ' αὐτοὺς νεμήσονται ἐν τοῖς οἴκοις Ἀσκάλωνος, δειλῆς καταλύσουσιν ἀπὸ προσώπου*

Ἡ μερικὴ ἐκτέλεση τῆς ἐντολῆς τοῦ Σαβδαὼθ ἐξοργίζει τὸν Σαμωνὴλ, ὁ ὁποῖος ἀνακοινώνει στὸν Σαοὺλ ὅτι, ἀφοῦ δὲν ἐτήρησε τὸν «**λόγον τοῦ Κυρίου**» (δηλαδὴ δὲν ἐνήργησε ὀλοκληρωτικὴ γενοκτονία τῶν Ἀμαληκιτῶν), ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ τοῦ ἀφαίρει τὴν βασιλεία. Παρὰ τὴν αὐτοκαταδίκη τοῦ Σαοὺλ, τὴν ὁμολογία του ὅτι «**ἠμάρτησεν ἐνώπιον τοῦ Κυρίου**» καὶ τὶς παρακλήσεις του νὰ συγχωρηθῆ, ὁ Σαμωνὴλ μένει ἀσυγκίνητος· ζητεῖ νὰ τοῦ φέρουν ἐνώπιόν του τὸν Ἀγάγ καὶ τὸν «κατακόπτει» μὲ τὰ ἴδια του τὰ χεῖρια, καθὼς ὁ αἰγιάματος τὸν πλησίαζε «**χαριέντως, διότι νόμιζε ὅτι ἡ πικρία τοῦ θανάτου εἶχε περάσει**» καὶ ἀκολούθως παίρνει νέα ἐντολὴ ἀπὸ τὸν Σαβδαὼθ: νὰ θρῆ καὶ νὰ χρίσῃ νέο βασιλεῖα, «**χωρὶς νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὴν ἐμφάνισίν του ἢ τὸ ὕψος τοῦ ἀναστήματός του**». Ὁ Σαμωνὴλ χρίει μυστικά τὸν τελευταῖο ἀνάμεσα στοὺς ἑπτὰ γιουὺς ἐνὸς πολύτεκνου ἀπὸ τὴν Βηθλεέμ, τοῦ Ἰεσσαί, τὸ «ἀποζούρι» τῆς οἰκογένειας, τὸν Δαβὶδ, τὸν ὁποῖο καὶ κατορθώνει νὰ εἰσαγάγῃ στὴν αὐλὴ τοῦ Σαοὺλ, γιὰ νὰ παίξῃ στὸν βασιλεῖα τὴν κιθάρα του καὶ νὰ τὸν διασκεδάξῃ.

Ἰδοὺ τώρα ὁ κύριος μῦθος τοῦ Δαβὶδ, τοῦ ἑνσαρκωτοῦ τῆς νέου τύπου ἐπιχειρήσεως γιὰ τὴν ἑβραϊκὴ κληρονομία: Ὁ Σαοὺλ διεξάγει πόλεμο κατὰ τῶν Φιλισταίων (= Ἑλλήνων ἀποίκων, πού εἶχαν ἰδρύσει κράτος στὴν περιοχὴ τῆς Γάζης, ὅπως ἀπέδειξε ἡ νεώτερη ἱστορικὴ ἔρευνα) καὶ ἀποφεύγει τὴν μάχην ἐκ τοῦ συστάδην, ἐνῶ ἕνας Φιλισταῖος «**προμαχητῆς**» ὕψους «**εἶς πήχεων καὶ σπιθαμῆς**», ὁ Γολιάθ, ἔδρανε ἀπὸ τὴν παράταξίν του καὶ ἐπὶ σαράντα ἡμέρας καλοῦσε τίμα τοὺς Ἑβραῖους νὰ ἐκλέξουν ἀναμεταξύ τους κάποιον, γιὰ νὰ μονομαχήσῃ μαζί του· καὶ ἂν ὁ Ἑβραῖος μωρόσῃ νὰ τὸν νικήσῃ, τότε οἱ Φιλισταῖοι θὰ ὑποδουλοθῶντο τοῖς Ἑβραῖοις, ἂν ὅμως ὑπερισχύσῃ ὁ Γολιάθ, τότε οἱ Ἑβραῖοι θὰ δουλεύουν τοῖς Φιλισταῖοις. Ὁ Σαοὺλ «**καὶ πᾶς ὁ λαὸς τοῦ Ἰσραὴλ ἐξέστησαν καὶ ἐφοβήθησαν σφόδρα**» καὶ «**ἔφευγον ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ**», ἕως ὅτου ὁ Δαβὶδ, «**ἐν ὀνόματι τοῦ Κυρίου τῶν δυνάμεων**», πήρε τὴν σφεντόνα του, πλησίασε τὸν ἀνδρείο πολεμιστὴ δόλια, τὸν χτύπησε ▶

νιῶν Ἰουδα, ὅτι ἐπέσκεπται αὐτοὺς Κύριος ὁ Θεὸς αὐτῶν, καὶ ἀποτρέφει τὴν αἰχμαλωσίαν αὐτῶν» [μετ.: «Διότι ἡ Γάζα θὰ λεηλατηθῆ, ἡ Ἀσκάλων θὰ ἐξαφανισθῆ, ἡ Ἀζωτος στὸ καταμεσήμερο θὰ ἐξαφανισθῆ ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς καὶ ἡ Ἀκκαρῶν θὰ ἐκριζωθῆ. Ἀλίμονο σὲ αὐτοὺς ποὺ κατοικοῦν τὰ παράλια (τῆς Παλαιστίνης), τοὺς ἀπογόνους τούτους τῶν Κρητῶν ἀποίκων. Ὁ λόγος τοῦ Κυρίου στρέφεται ἐναντίον σου, ὦ Χαναάν, καὶ σὺ χώρα τῶν ἀλλοφύλων: Θὰ καταστρέψω ἐσᾶς καὶ τὶς κατοικίεις σας. Ἔτσι κι ἄλλιῶς ἡ Κρήτη θὰ γίνῃ τόπος βοσκῆς προβάτων καὶ ποιμνιοστάσιο. Τὰ παράλια (τῆς Παλαιστίνης) θὰ περιέλθουν στοὺς Ἰουδαίους, οἱ ὁποῖοι ἐπέστρεψαν ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσία. Οἱ Ἰουδαῖοι θὰ βοσκῆσουν τὰ πρόβάτά τους ἐκεῖ, ὅπου πρὶν ὑπῆρχαν οἱ οἰκίες τῆς Ἀσκάλωνος. Κατὰ τὸ δειλινὸ θὰ διαλυθοῦν (οἱ Φιλισταῖοι) ἐνώπιον τῶν Ἰουδαίων. Αὐτὸ θὰ γίνῃ, γιατί ὁ Κύριος ὁ Θεὸς τους τοὺς ἐπισκέφθηκε καὶ θὰ τοὺς γυρίσῃ ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσία τους». «Προφήτης Σοφονίας», Β', 4-7].

[Παρέκβαση: Ἐκτός ἀπὸ τὴν ἐβραϊκὴ μαρτυρία ὅτι οἱ Φιλισταῖοι ἦταν ἄποικοι Κρητῶν, ὁ ἀναγνώστης μένει ἄφωνος μπροστὰ στὴ μακάδρια ἐπικαιρότητα τῶν βιβλικῶν ἀπειλῶν καὶ ἐξαγγελιῶν: σὰν νὰ γράφτηκαν σήμερα, γιὰ νὰ περιγράψουν τὶς πρόσφατες σφαγῆς εἰς βάρος Παλαιστινίων στὴ Δυτικὴ Ὀχθὴ ἀπὸ τὸν Ἰσραηλινὸ στρατό].

Ἐπαλήθευση ἀπὸ τὶς ἑλληνικὲς πηγές

Στὶς παραπάνω ἀναφορὲς τῆς «Βίβλου» καὶ ἡ ἀρχαία Ἑλληνικὴ Γραμματεία συμφωνεῖ, ὅτι δηλαδὴ οἱ Κρήτες εἶχαν ἀποικίσει σὲ πανάρχαια ἐποχὴ τὴν Παλαιστίνη. Συγκεκριμένα ὁ Σαρπηδῶν, ἀδελφὸς τοῦ Μίνωα, συγκρούστηκε μαζί του γιὰ τὸ θρόνο τῆς Κρήτης. Ἡττήθηκε καὶ ἀκολουθούμενος ἀπὸ τοὺς ὄπαδούς του ἀπέπλευσε πρὸς τὴ Μέση Ἀνατολή. Φθάνοντας ἐκεῖ ἔγινε βασιλεὺς τῶν

ἀπὸ μακρὰν μὲ τὴν πέτρα στὸ μέτωπο, τὸν ζάλισε καὶ τοῦ ἔκοψε ὕστερα μὲ τὴν ἡσυχία του τὸ κεφάλι, «γιὰ νὰ γνωρίσῃ ὀλόκληρὴ ἡ γῆ ὅτι ὑπάρχει θεὸς στὸ Ἰσραὴλ» καὶ γιὰ νὰ συννομοτήσῃ ὕστερα μὲ τὸν Ἰωνάθαν, τὸν ἀνόητο γνιὸ τοῦ Σαούλ, ἐναντίον τοῦ βασιλεῖ, νὰ κινήσῃ ἐπανάσταση, νὰ πάρῃ τὴν ἐξουσία καὶ νὰ ἐγκαταστήσῃ τὴν πρωτεύουσά του στὸ λόφο τῆς Σιών, καθιστώντας τον τὸ αἰῶνιο σύμβολο τῆς παγκόσμιας σιωνιστικῆς ἐξουσίας.

Αὐτὸς ὁ ἐβραϊκὸς μῦθος τοῦ Δαβὶδ, ποὺ μετὰ τὴν ἐπιβολὴ τῆς ἐβραϊκῆς σκέψεως γαλονχεῖ σὰν «Ἱερὰ Ἱστορία» τὰ ἔθνη τῆς γῆς, παρουσιάζει συμβολικὰ ἀλλὰ ἀνάγλυφα τὰ αἷτια, τὶς μεθόδους, τὶς συνθήκες, τὰ μέσα καὶ τοὺς σκοποὺς καὶ προθέσεις τῆς «νίκης» καὶ τῆς διὰ μέσον τῶν αἰῶνων παγκόσμιας ἐπιβολῆς τῆς Σιών, ὅμως ταυτόχρονα παρέχει καὶ τὸ μέτρο τῆς «ἀξίας» αὐτῆς τῆς «νίκης», τῶν δεινῶν ποὺ ἐπεσώρευσε στὸν πολιτισμὸ καὶ στὴν ἠθικὴ «ὕψεια» τῆς ἀνθρωπότητας, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐντελῶς εὐθραστο καὶ ἐπιφανῆ χαρακτήρα τοῦ ἐβραϊκοῦ θριάμβου. Ἴδου ἡ ἀπόδοση τοῦ μυστικιστικοῦ αὐτοῦ μύθου μὲ σύγχρονα σχήματα λόγου καὶ ἀληθινὴ διατύπωση:

Πρῶτον· σκοπὸς τοῦ σιωνιστικοῦ ἀγῶνα δὲν εἶναι ἡ ἀπλὴ ἐπιβολὴ ἐπὶ τοῦ ἀντιπάλου ἀλλὰ ἡ ὀλοκληρωτικὴ ἐκμηδένισή του –καὶ ὅσοι δὲν τὸ καταλαβαίνουν, ὅπως ὁ Σαούλ, καθαρίζονται καὶ ἀποβάλλονται ἀμείλικτα.

Δεύτερον· ἐπειδὴ ὁ ἀντίπαλος ὑπερέχει «φύσει», ἡ Σιών «φοβεῖται σφόδρα» καὶ τὸν ἀντιμετωπίζει δόλια, ὕπουλα καὶ ἀνορθόδοξα.

Τρίτον· ὁ φυσικὰ (κοντόσωμος) καὶ ἠθικὰ (δόλιος) στερημένος καὶ ἀσθενής, τὸ μικρὸ ἄτομο, ἐπιβάλλεται καὶ ἐξοντάνει τὸν φυσικὰ καὶ ἠθικὰ προικισμένον καὶ ἰσχυρό.

Τέταρτον· οἱ ἄνθρωποι τῆς Σιών καταβάλλον δολοφονικὰ τοὺς ἥρωες μὲ τὴν δοῆθεια τῆς τεχνοκρατίας (τῆς σφενδόνης), χωρὶς νὰ ἀναμετρηθοῦν μαζί τους.

Σολύμων (μετέπειτα Ἱεροσολύμων): «Ὅταν τὰ παῖδιά τῆς Εὐρώπης, ὁ Σαρπηδὼν καὶ ὁ Μίνως μάλωσαν γιὰ τὴ βασιλεία καὶ ἐπικράτησε ὁ Μίνως, ὁ Σαρπηδὼν ἔφυγε μαζὶ μὲ τοὺς συντρόφους του. Οἱ ἐξόριστοι ἔφθασαν στὴν Μιλνάδα τῆς Ἀσίας, ὅπου σήμερα κατοικοῦν οἱ Λύκιοι. Τότε λεγόταν Μιλνάδα καὶ οἱ Μιλύες λέγονταν Σόλυμοι. Βασιλιάς ἦταν ὁ Σαρπηδὼν...» (Ἡρόδοτος, Α', 173).

Τὸν Ἡρόδοτο ἐπιβεβαιώνει καὶ ὁ Ἰουδαῖος ἱστορικός Φλάβιος Ἰώσηπος: «Πολλοὶ λένε ὅτι καὶ ὁ Ὀμηρὸς τὴν ἀποκαλεῖ Σόλυμα. Τὴν δὲ προσωνυμία “Ἱερό” οἱ Ἑβραῖοι τὴν ἔβαλαν ἀργότερα. Ἦταν κατὰ τὴν ἐποχὴ, πὸν μὲ τὴ στρατιὰ τοῦ Ἰησοῦ (τοῦ Ναυῆ) κατὰ τῶν Χανααίων καὶ τοῦ πολέμου κατὰ τὸν ὁποῖο οἱ Χανααῖοι κράτησαν (τὴν πόλη), πὸν (ὁ Ἰησοῦς) κατένειμε στοὺς Ἑβραῖους, οἱ ὁποῖοι ὁμῶς δὲν κατέφεραν νὰ διώξουν (τοὺς Χανααίους) ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα, μέχρι πὸν τὴν πολιορκήσε ὁ Δαυὶδ...» (Ἰώσηπος, «Ἰουδαϊκὴ Ἀρχαιολογία», Ζ, 3. 10-25). Ὁ Ἰώσηπος μάλιστα θεωρῶντας τὰ Σόλυμα πόλη Χανααίων δηλαδὴ Φιλισταίων, δίνει σὲ συνδυασμὸ μὲ τὸν Ἡρόδοτο μίᾳ ἀκόμη ἀπόδειξη, ὅτι οἱ Φιλισταῖοι ἦταν κρητικῆς καταγωγῆς.

Ἐπιβεβαιώνει καὶ ἡ σύγχρονη ἐπιστήμη

Εκτὸς ὁμῶς ἀπὸ τὰ ἀρχαῖα κείμενα καὶ ἡ ἐπιστημονικὴ ἔρευνα ἔρχεται μὲ τὴ σειρά τῆς νὰ ἐπιβεβαιώσῃ τὴν κρητικὴ καταγωγὴ τῶν Φιλισταίων. Ὁ Ι.Α. Παπαποστόλου (ἔφορος Ἀρχαιοτήτων) ἀναφέρει κρητικὴ διεισδυση στὴ Μέση Ἀνατολὴ μέχρι καὶ τὴ Συρία: «*Ἡ ἐγκατάσταση στὴν Οὐγκαριτ² (Ugarit) τῆς Συρίας θεωρεῖται ἐπίσης μινωικὴ*»³.

2. Ὁ Ἀριστείδης Κόλλιας ἔχει ὑποστηρίξει, ὅτι τὸ ὄνομα Οὐγκαριτ προέρχεται ἀπὸ τὸ ἑλληνικὸ

Πέμπτον ἡ νίκη τοῦ νάνου γίνεται σωφρονισμὸς γιὰ «**ὀλόκληρη τὴ γῆ**» καὶ ὑπενθυμίζει ἀπειλητικὰ ὅτι «**ὑπάρχει θεὸς στὸ Ἰσραὴλ**».

Ἐκτον ἡ ἑβραϊογενὴς θεοκρατία καὶ τεχνοκρατία (ὁ ἑβραῖος Δαυὶδ) νικᾷ τὸν ἑλληνικὸ Λόγο καὶ τὸν ἑλληνικὸ ἰδεαλισμὸ καὶ ἥρωισμὸ (τὸν Ἕλληνα Γολιάθ).

Ἑβδομον γιὰ νὰ καταβάλλῃ ὁ Ἑβραϊσμός τὸν Ἑλληνισμὸ, πρῶτα τοῦ στερεῖ τὸ Πνεῦμα του, τὸν Πολιτισμὸ του (ζαλιζοντάς τον μὲ μιὰ πετριά στὸ μέτωπο) καὶ ἀκολουθῶς τὸν ἐξοντώνει, ἐνῶ ἔχει χάσει πιά τὴν ἑλληνικὴ του συνείδηση (ἔχει ἀπολέσει τὶς αἰσθήσεις του).

Αὐτὸ πὸν σὲ μικρογραφία συνδέη κατὰ τὸν ἑβραϊκὸ μυθικιστικὸ μῦθο στὴν κοιλάδα Ἡλά, συμβαίνει ἀπαράλλακτα σ' ὀλόκληρη τὴν ὑφήλιο καὶ σ' ὄλες τὶς ἐποχὲς ἔκτοτε: Ὁ Ἑλληνικὸς Λόγος καὶ ὁ ἑλληνικὸς ἰδεαλισμὸς καὶ ἥρωισμὸς, πὸν εἶχαν ἀποκτήσει οἰκονομικὲς διαστάσεις καὶ ἀποτελοῦσαν τὸ ἰδεολογικὸ πλαίσιο σκέψεως καὶ δράσεως τῶν ἠθικὰ καὶ φυσικὰ ὑγιῶν καὶ προικισμένων ἀνθρώπων ἀνεξαρτήτως φυλῆς καὶ ἐθνικότητος, χτυποῦνται ὑποὺλα καὶ πέφτουν σὲ κατάσταση νάρκης. Οἱ μεγάλες κατακτήσεις τῆς ἀνθρωπότητος στὴν πορεία τῆς πρὸς τὴν ἀλήθεια σταματοῦν καὶ ἐξουδετερώνονται ἀπὸ τὰ δόγματα: θρησκευτικὰ, πολιτικὰ καὶ κοινωνικὰ. Τὰ μικρὰ ἄτομα, οἱ «χαλασμένες ψυχές» τοῦ Ἐλύτη, ἐπιβάλλονται καὶ ἐκμηδενίζουν δόλια, δολοφονικὰ τὶς εὐγενεῖς καὶ φωτισμένες φύσεις. Ἡ τεχνοκρατία καὶ ἡ ὕλη παίρνουν τὴ θέση τῆς λεβεντιάς καὶ τοῦ πνεύματος. Ἡ διαστροφή τοῦ φυσικοῦ καὶ ἡ δολοφονία ἐπέχον θέση «ὑγιουσ» καὶ «ὀρθοῦ» καί, ὅπως λέγει ὁ Νίτσε, «**γιὰ τοὺς ἀνθρώπους πὸν ποθοῦν τὴν ἐξουσία** (ἐννοεῖ τὴν Σιών) **ἢ παρακμὴ εἶναι μέσον καὶ αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ἐνδιαφέρονται ζωτικὰ νὰ ἀρρωστήσουν τὴν ἀνθρωπότητα καὶ νὰ ἀνατρέψουν μὲ ἐπικίνδυνη καὶ συκοφαντικὴ σημασία τὴν ἔννοια τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ, τοῦ**

ἘΟ Γεώργιος Τσορμπάτζης⁴, ἀναφερόμενος στὰ εὐρήματα πού προέκυψαν ἀπὸ τὶς ἀνασκαφές στὴ γῆ τῆς Παλαιστίνης στὶς ἀρχές τοῦ 20οῦ αἰῶνα, σημειώνει ὅτι ἀπὸ αὐτὰ προκύπτει πὼς οἱ Φιλισταῖοι κατὰγονται ἀπὸ τὴν Κρήτη: «Οἱ Φιλισταῖοι ἦσαν Ἕλληνες, Κρήτες ἰδίᾳ, ἀποικίσαντες εἰς Παλαιστίνην κατὰ τὸ 1500 ἢ 1800 π.Χ. ἤτοι ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Μυκηναϊκοῦ Πολιτισμοῦ. Παρὰ τὴν Βηθλεέμ εὐρέθη μία τῶν κυριωτέρων πόλεων ἢ ἡ μητρόπολις ἴσως τῶν Φιλισταίων, ἐκτισμένη ἐπὶ ἐρειπίων ἐτέρας πόλεως τῶν ἀρχαίων ἰθαγενῶν Χαναναίων, ἠττηθέντων προφανῶς ὑπ' ἐκείνων. Τὰ ἐν τοῖς τάφοις Φιλισταίων εὐρεθέντα χαλκᾶ ἢ ἀργυρᾶ κοσμήματα καὶ πῆλινα ἀγγεῖα προδίδουν ἀριδῆλως τὴν μυκηναϊκὴν τέχνην των, ἀντιθέτως πρὸς τὰ ἐν τοῖς συγχρόνοις ἐβραϊκοῖς τάφοις εὐρήματα, πάντα εὐτελοῦς καὶ πρωτογόνου σχεδὸν νεολιθικῆς ἐποχῆς, ἐνῶ καὶ τὰ ὀστᾶ τῶν τάφων Φιλισταίων καταδεικνύουν ὁμοίως τὴν ἀνθρωπολογικὴν διαφορὰν τῆς φυλῆς. (...). Περὶ τῶν ἀνωτέρω ἱστορικῶν ἀληθειῶν φαίνονται ὁμοφωνοῦντες πάντες οἱ ἐν Παλαιστίνῃ εἰδικῶς ἀσχολούμενοι ἀρχαιοδίφαι, ἐν οἷς καὶ οἱ σοφοὶ Γάλλοι μοναχοὶ τοῦ Τάγματος τῶν Δομινικανῶν...».

ἘΟ ἀρχαιολόγος Δημήτριος Γαρουφαλῆς σὲ ἀρθρο του με τίτλο «Γολιάθ ὁ Φιλισταῖος - Ἐνας Αἰγῆϊός Πολεμιστῆς στὴν Παλαιστίνῃ τοῦ 1000 π.Χ.»⁵, σημειώνει: «Γύρω στὸ 1175 π.Χ. οἱ Φιλισταῖοι (Φιλιστειῖμ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης), οἱ “Puleseta” [p-

«Εὐαγορίτις», δηλαδὴ «Πόλη τῶν Εὐαγοριδῶν».

3. I.A. Παπαποστόλου (ἐφόρου Ἀρχαιοτήτων), «Κρήτη», ἐκδόσεις «Κλειῶ», Ἀθήνα 1981, σελίδα 22.

4. Γεώργιος Α. Τσορμπάτζης, «Ἡὼς τῆς Ἐβραϊκῆς Παλιγγενεσίας», Ἀθήνα 1925.

5. Περιοδικὸ «Corpus», τεῦχος 22, Δεκέμβριος 2000, σελίδα 98.

ἀληθινοῦ καὶ τοῦ ψεύτικου». Ὁ Ἀστοκαπιταλομαρξισμὸς καὶ ὁ Καταναλωτισμὸς –γνήσια τέκνα τοῦ Ἐβραϊκοῦ Πνεύματος– ἰσοπεδώνουν κάθε ἀξία. Συντελεῖται μιὰ τεράστια ἀνατροπὴ καὶ ὁ ἐβραϊκὸς ζόφος καλύπτει τὸ ἑλληνικὸ φῶς, ἀπλωμένος σὰν πυκνὸ πούσι γύρω στὴν Ὑδρογειο. Μὲ μιὰ φράση, τὴν κατάστασι τῆς Ἀρχῆς διαδέχεται ἡ νοσηρὴ, παρὰ φύσιν καὶ παρανοικὴ κατάστασι τῆς ἐξουσίας.

Αὐτὰ τὰ τραγικὰ ἀποτελέσματα, αὐτὴ ἡ «βιβλικὴ καταστροφὴ» πὺν προκάλεσε ἡ «νίκη» τοῦ δολοφόνου Δαβὶδ ἀποδεικνύουν, ὅτι ὁ σιωνιστικὸς θρίαμβος δὲν ἔχει προοπτικὴ, διότι τὸ τεργητὸ στάτους κῶδ πὺν ἐγκαθίδρυσαν οἱ νικητὲς, ἐνέχει μέσα του τὰ σπέρματα τῆς αὐτοκαταστροφῆς του. Καὶ τοῦτο διότι δὲν πρόκειται γιὰ νίκη, ἐπειδὴ δὲν προηγήθηκε ἀναμέτρηση τῶν ἀντιπάλων. Ἡ Διεθνὴς Ἐξουσία δὲν αὐτοσυντηρεῖται, διότι ὀφείλει τὴ γένεσὴ τῆς στὸ ἀφύσικο, στὸ παράλογο καὶ στὸ νοσηρὸ, γι' αὐτὸ καὶ ἡ ἱστορικὴ παρακμὴ τῆς ἀνθρωπότητας κάτω ἀπὸ τὴν ἰσχύνοσα τάξι πραγμάτων εἶναι σταθερῶς προϊούσα, καλπάζουσα. Ὁ νάνος Δαβὶδ δολοφονώντας τὸν γίγαντα Γολιάθ δὲν μπορεῖ λόγῳ τῆς φυσικῆς καὶ ἠθικῆς ἀδυναμίας του νὰ συντηρήσῃ καὶ νὰ ὑπερασπισθῇ οὔτε κᾶν τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτὸ του ἀπέναντι στοὺς κινδύνους πὺν συναντᾶ, καθὼς πορεύεται μέσα στοὺς ἀγνωστους δρόμους τοῦ Μέλλοντος. Τοῦ λείπει ὁ φάρος τοῦ Λόγου –πὺν τὸν ἔσπασε ὕπουλα μὲ τὴν σφεντόνα τῆς λογοκρατίας– γιὰ νὰ τοῦ δείχνῃ τὴν ὀρθὴ πορεία· τοῦ λείπει ἡ τόλμη τοῦ ἥρωα –πὺν τὸν ἀχρηστέψε– γιὰ νὰ τραβήξῃ ἐμπρός· τοῦ λείπει ἡ φυσικὴ ρώμη καὶ «ὕγεια» –πὺν τὶς ἀντικατέστησε μὲ τὴ νοσηρότητά του– γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ ἐπιβίωσῃ. Στὴν «μονομαχία» τῆς κοιλάδας Ἡλὰ δὲν ὑπάρχει νικητῆς ἀλλὰ μόνο νικημένοι, μὲ πρῶτο θῦμα τὸν ἴδιο τὸν Δαβὶδ καὶ ἀκόμη μεγαλύτερο –καὶ ἀθῶοθῦμα ὀλόκληρη τὴν ἀνθρωπότητα.

Ἡ ἐπιβολὴ τῶν νάνων χωρὶς ἀναμέτρηση ἀποτελεῖ «ῥῶιν», μὲ τὴν ἀρχαία ἑλληνικὴ σημασία τῆς

l-s-t-] τῶν αἰγυπτιακῶν πηγῶν, πιθανότατα αἰγαιακῆς (μυνοικῆς;) καταγωγῆς, ὡπλι-
σμένοι μετὰ τὰ πιό σύγχρονα μέσα καὶ ἰκανότατοι πολεμιστὲς ἀλλὰ καὶ γινώστες τῆς πυ-
ροτεχνολογίας καὶ τῆς μεταλλοτεχνίας, ἐγκαταστάθηκαν στὴν περιοχὴ ποῦ ὠνομά-
στηκε ἀπὸ αὐτοὺς Παλαιστίνη. Σύμφωνα μετὰ τὴ βιβλικὴ παράδοση οἱ Φιλισταῖοι ὠργα-
νώθηκαν σὲ μιὰ χαλαρὴ ὁμοσπονδία, ποῦ ἀπετελεῖτο ἀπὸ πέντε πόλεις: τὴ Γάζα, τὴν
Ἀσκάλων(α), τὴν Ἀζωτο, τὴ Γάθ καὶ τὴν Ἐκρών. (...) Ὁ Γολιάθ χαρακτηρίζεται ὡς
ἀπερίτμητος (χωρὶς περιτομή)· ἄρα δὲν ἦταν σημιτικῆς καταγωγῆς. Αὐτὴ ἡ μορφὴ⁶
μοιάζει ἐκπληκτικὰ σὰν νὰ ἔχη ξεπηθήσει μέσα ἀπὸ τὴν “Ἰλιάδα” τοῦ Ὁμήρου. Ὁ
Γολιάθ μπορεῖ θαυμάσια νὰ εἶχε πολεμήσει στὶς τάξεις τῶν Ἀχαιῶν Ἑλλήνων ἢ τῶν
Τρώων ἔξω ἀπὸ τὰ τεῖχη τῆς θυλικῆς πόλης (...) Ἀρκεῖ ὡστόσο νὰ ἐνθυμηθῆ κανεὶς
τὴν ἀρχικὴ πατρίδα τῶν “Λαῶν τῆς Θάλασσης” (τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ Αἶγαῖο), μερι-
κοὶ ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἐγκαταστάθηκαν στὴ Φιλισταία, γιὰ νὰ λυθῆ κάθε μυστήριον σχε-
τικὰ μετὰ τὴν παρουσία ἑνὸς τέτοιου στρατιώτη στὴν Παλαιστίνη».

Ἀπόψεις σὲ διάφορους «τόπους» τοῦ Διαδικτύου

Μία ἀπλὴ περιπλάνηση στὶς ἠλεκτρονικὲς διευθύνσεις στὸ Διαδύκτιο, οἱ ὁποῖες
ἀσχολοῦνται μετὰ τὸ ζήτημα τῆς καταγωγῆς τῶν Φιλισταίων, ἀρκεῖ νὰ ἀποδείξῃ
καὶ στὸν πλέον δύσπιστο ἀναγνώστη, ὅτι εἶναι κοινῶς ἀποδεκτό, πῶς οἱ Φι-
λισταῖοι ἔχουν προέλευση ἀπὸ τὴν Κρήτη. Σημειώσαμε μερικὰ ἐνδεικτικὰ
ἀποσπάσματα καὶ σὰς τὰ παραθέτουμε:

- «... νέοι εἰσβολεῖς ἐμφανίστηκαν: οἱ Ἑβραῖοι, σημιτικὲς φυλὲς προερχόμενες ἀπὸ

6. Ὁ ἀρθρογράφος ἀναφέρεται στὴν περιγραφή τοῦ Γολιάθ, ὅπως αὐτὴ ὑπάρχει στὸ κείμενο τῆς
Παλαιᾶς Διαθήκης (Βασιλειῶν Α, 4,7).

λέξεως, δηλαδὴ πρόκληση καὶ ἐγκληματικὴ ἐνέργεια ἐναντίον τῆς Ἀλήθειας, τῆς Ἐλευθερίας, τῆς
Δικαιοσύνης καὶ παράβαση τοῦ Κοσμογονικοῦ Νόμου, γι' αὐτὸ καὶ οἱ «ὑδριστὲς» θὰ τιμωρηθοῦν
σκληρὰ καὶ ἀμείλικτα ἀπὸ τὴ θεὰ Δίκη. Οἱ νάνοι «ἥρωες», οἱ δολοφόνοι τῶν ἀνωτέρων ἀντιπάλων
τους, εἶναι διαστρεβλωτὲς τῆς «φυσικῆς» ἀλήθειας, διαστροφεῖς τῶν ἐνοιῶν τοῦ γνήσιου, τοῦ κα-
λοῦ, τοῦ κατὰ φύσιν, τοῦ ἡγιουῦ, τοῦ δικαίου. Μόνο νοσηρὴ σκέψη θὰ μποροῦσε νὰ ἀναγνωρίσῃ σ'
αὐτοὺς τὸ δικαίωμα τῆς ἡρωοποιήσεως καὶ τῆς κυριαρχίας πάνω στους πραγματικοὺς ἥρωες, μετὰ τοὺς
ὁποίους οὐσιαστικὰ δὲν ἀναμετρήθηκαν ποτέ. Καὶ πραγματικοὶ ἥρωες, φυσικοὶ ἥρωες, εἶναι αὐτοὶ
ποῦ γίνονταν δεκτοὶ ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας: Ὑγιεῖς στὸ σῶμα καὶ τὸν νοῦ καὶ ὄχι νάνοι καὶ ὑπουλοὶ πρό-
τυπα σωματικῶν καὶ ἡθικῶν μεγαλείων· ἁρμονικὰ χρώματα φυσικοῦ κάλλους καὶ πνευματικῆς λεβε-
ντιάς· μετὰ μιὰ φράση ἀνθρώπου πλήρως ἐναρμονισμένου πρὸς τὸν θεῖο Κοσμογονικὸ Νόμο δηλαδὴ
«ἡμίθεοι». Οἱ Ἕλληνας ἥρωες, ἀπὸ τὰ ὁμηρικὰ χρόνια μέχρι τοὺς Ἀκρίτες καὶ Ἀπελάτες τοῦ Βυζαν-
τινίου καὶ μέχρι τὰ παλληκάρια, τοὺς λεβέντες τῆς Τουρκοκρατίας καὶ τῆς Ἐπανάστασεως, αὐτὸν τὸν
ιδανικὸ τύπο ἐνσαρκώνουν –καὶ ποτέ στὴν ἑλληνικὴ σκέψη καὶ ἱστορία δὲν ἐμφανίζεται τὸ δολοφο-
νικὸ πρότυπο τοῦ νάνου «ἥρωα», ποῦ νικᾷ χωρὶς ἀναμέτρηση, ἀλλὰ μετὰ τὴν ὑπουλότητά του τὸν ἀλη-
θινὸ ἥρωα.

Γι' αὐτὸ ἡ «ζάλη» τοῦ Γολιάθ, ἡ συσκοτίσις τῆς ἀλήθειας ἀπὸ τὸ δόγμα, δὲν εἶναι ἀποτέλεσμα καμ-
μιᾶς φυσικῆς ὑπεροχῆς τοῦ Δαβὶδ· εἶναι τεχνητὸ στάτους κῆδ καὶ ἐπομένως ἡ «νίκη» τῆς Σιὼν εἶναι
εὐθρανοση, κλονίζεται συνεχῶς καὶ μπορεῖ νὰ ἀνατραπῆ ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴ. Ἡ στιγμὴ αὐτὴ εἶναι
ἀκριβῶς ἡ ὥρα ποῦ ὁ Γολιάθ θὰ ξαναβρῆ τις αἰσθήσεις του, ὅποτε ὁ νάνος Δαβὶδ θὰ πάψῃ νὰ ὑπάρ-
χῃ αὐτομάτως, χωρὶς κἂν νὰ χρειασθῆ ἡ ἀναμέτρηση ποῦ δὲν ἔγινε, καὶ θὰ κηδευθῆ χωρὶς καμμιά

τὴν Μεσοποταμία καὶ οἱ Φιλισταῖοι (ἀπὸ τοὺς ὁποίους πῆρε ἡ χώρα τὸ ὄνομά της), ἕνας αἰγυπτιακὸς λαός...» (www.palestinehistory.com, συντάκτης Esam Shashaa-Παλαιστίνιος, πὺν κατοικεῖ στὰ Ἑνωμένα Ἀραβικὰ Ἐμιράτα).

• «Οἱ Φιλισταῖοι ἦταν ἕνα παρακλάδι τῶν “Λαῶν τῆς Θάλασσης”, οἱ ὁποῖοι μεταξὺ τοῦ 13ου καὶ 12ου αἰῶνα π.Χ. ἤρθαν ἀπὸ τὸ Αἰγαῖο. Ὁ προφήτης Ἀμὼς (Θ, 7) τοὺς συνδέει μὲ τὴ χώρα Carphor (Κρήτη;» ([ww2.auckland.ac.nz / acte / pmb / philistine.htm](http://ww2.auckland.ac.nz/acte/pmb/philistine.htm)).

• «Οἱ Φιλισταῖοι παραδοσιακὰ θεωροῦνται ὅτι κατάγονται ἀπὸ τὴν Κρήτη. Ἦταν ἕνα τμήμα τῶν “Λαῶν τῆς Θάλασσης”, οἱ ὁποῖοι προερχόμενοι ἀπὸ τὸ Αἰγαῖο μετακινήθηκαν στὴ νοτιοανατολικὴ Μεσόγειο» (www.phoenicia.org).

• «Οἱ Παλαιστίνιοι δὲν ἔχουν τίποτα νὰ κάνουν μὲ τοὺς Φιλισταίους. Οἱ ἀληθινοὶ Παλαιστίνιοι ἦταν οἱ ἀρχαῖοι Φιλισταῖοι. Οἱ Φιλισταῖοι δὲν ἦταν Ἀραβες ἢ Μουσουλμᾶνοι καὶ δὲν ἦταν ἀπόγονοι τοῦ Ἰσμαήλ. Οἱ Φιλισταῖοι ἦταν οἱ ἀρχαῖοι ἐχθροὶ τῶν Ἰσραηλιτῶν κατὰ τὰ διβλικὰ χρόνια. Ἦρθαν στὸ Ἰσραὴλ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα στοὺς διβλικοὺς χρόνους» (www.jerusalemwatch.com, ἄγνωστος συντάκτης ἀπὸ φιλοϊσραηλινὸ site).

• «Οἱ Φιλισταῖοι εἶναι εὐρέως ἀποδεκτοὶ ὅτι ἀπέπλευσαν γιὰ τὴ Χαναὰν προερχόμενοι ἀπὸ τὸ ἑλληνικὸ νηεὶ Κρήτη ἢ τὴν περιοχὴ τῆς Ἀνατολίας στὴ δυτικὴ Τουρκία» (<http://focusonjerusalem.com>).

Στέφανος Μυτιληναῖος

ἀντισιωνιστικὴ φανφάρα. Εἶναι ἡ ὥρα πὺν ὁ Ἑλληνικὸς Λόγος, ὁ ἑλληνικὸς ἰδεαλισμὸς καὶ ἡρωισμὸς, πὺν τῶρα θροῖσκονται σὲ κατάσταση νάρκης, θὰ ἐπανέλθουν στὸν ἀρρωστημένο Κόσμο μας, γιὰ νὰ τοῦ δώσουν καινούργια ζωὴ.

**«Σκουριάζουν τὰ σίδηρα, καὶ τιμωρῶ τὸν αἰῶνα τους
ἐγὼ πὺν δοξίμασα τίς μυριάδες αἰχμῆς.**

**Κι ἀπὸ γιούλια καὶ νάρκισσους ἐτοιμάζω
τὸ καινούργιο μαχαίρι πὺν ἀρμόζει στοὺς Ἡρώες.
Γυμνῶν τὰ στήθη μου, καὶ ξαπολυοῦνται οἱ ἄνεμοι
κι ἐρεΐπια σαρόνουνε καὶ χαλασμένες ψυχές.**

**Κι ἀπὸ τὰ νέφη τὰ πικρὰ της καθαρίζουν
τὴ Γῆ, νὰ φανοῦν τὰ Λιβάδια τὰ Πάντερπνα.»^(α)**

Δημήτρης Ι. Λάμπρου

**(Ἀπὸ τὸ βιβλίο του «Ἀναζήτηση - Δοκίμιο Ἑλληνικῆς Ἰδεολογίας», ἐκδ.
«Δαυλὸς» 1980, σελ. 143-148.)**

(α) Ὀδυσσεὰ Ἐλύτη, «Τὸ Ἀξιὸν ἔστι», Προφητικόν.